

פיצק'ילה שלי...

עברה עוד שנה, וזה כבר שלוש שנים, שלוש שנים מאז הפעם האחרונה שהיינו ביחד. שלוש שנים שאת נמצאת במקום שכולו טוב, אם מאמינים בגן עדן אז אני יודע שאת שם, ולא סתם, אלא במקום של כבוד, כשמסביבך ים של אנשים שאוהבים אותך. בכל מקום שנכנסת ישר אהבו אותך והתחברו אלייך, אז שם, אני בטוח שזה פי כמה וכמה.

משנה לשנה זה נעשה לי יותר קשה לכתוב, הרי אני לא צריך את היום הזה ואת השעה הזו כדי לדבר איתך, את איתי בלב כל יום. מאז הביקור האחרון שלי פה כשבאנו "לחגוג" לך את יום ההולדת אני חושב מה אני אגיד השנה, וזה רק הולך ונעשה קשה יותר. היום כשהתיישבתי לכתוב פתאום עף פרפר בסלון, אין לי מושג איך הוא נכנס כי כל הבית היה סגור... הוא עף לכמה דקות ואז נעלם לי... יש שמאמינים שפרפר מסמל נשמה... אז אולי זאת היית את וקפצת לביקור קצר...

פיצק'ילה, קשה לי להאמין שהזמן עבר כל כך מהר, כולם אומרים אל תדאג, הזמן יעשה את שלו, אבל הזמן לא עושה את שלו, הכאב והגעגוע לא עוברים, זה לא נעשה קל או פשוט יותר, אלא לומדים לחיות איתם. זה גם לא עניין של לקבל או להבין, כי אני לא מבין, ולא יכול להבין, איך זה קרה? איך זה קרה כל כך מהר? למה לך? למה לנו? איך זה שאת לא פה איתי? לפעמים אני מסתכל לשמיים וחושב: נכון שאת איתי... נכון שאת שם ומסתכלת?... אין פלא שכולנו וכמובן אני מתגעגעים כל כך, מתגעגעים לרגעים הטובים, כי מי רוצה להיפרד מדברים טובים?

אני יודע שאנחנו פה תחת הכותרת "אזכרה", אבל כמו שאמרתי אני לא צריך את היום הזה כדי לזכור, ואני בטוח שכל מי שפה בא הנה קודם כל מתוך אהבה וגעגוע וזיכרון של שרון. אז רציתי לשתף בסיפור קטן, לא מצחיק אבל בכל זאת:

לפני כארבע ומשהו שנים שרון ואני קנינו ביחד אוטו, יונדאי, קנינו מתוך מחשבה שנצטרך אותו עם בגאז' גדול, נרצה ילד בקרוב... כמובן שהעולם צחק עלינו וכמה חודשים אחר כך נפלו עלינו השמיים... אני אמרתי לשרון שאני לא רוצה את האוטו הזה (ת'אמת שמהתחלה לא התחברתי אליו...), שרון בהתחלה לא רצתה שנמכור - בכל זאת אוטו חדש... אבל אמרתי שזה אוטו נאחס ולא רוצה אותו. כמה חודשים אחר כך, כשחשבנו שהמחלה נסוגה ושרון חוזרת לעבודה, אמרנו שנקנה אוטו קטן בשבילי, כי היא תקבל רכב חברה אז יהיה בסדר. ואז קיבלנו את הבשורה המרה פעם שנייה שהמחלה חזרה.

כשהבנו ששרון לא חוזרת לעבודה בזמן הקרוב התחלנו לחפש רכב. התחלנו להסתובב בסוכנויות רכב. כמעט כל יום שישי בצהריים סחבתי את שרון לעשות סיבובים בסוכנויות רכב. בסוף חבר (לא חשוב שמות.... גיל) אמר לי למה לא ג'וק... ואז נרשמתי דרך האינטרנט לנסיעת מבחן...

עברו כמה שבועות, היינו באיכילוב - בדיוק יצאנו מטיפול, ונכנסנו לשילב לקנות מתנה. ואז הגיע טלפון והזמינו אותנו לנסיעת מבחן באותו שבוע ביום שישי.

הלכנו לסוכנות, עשיתי נסיעת מבחן, ואז אמרתי לשרון: אם הם נותנים לי את הסכום שאני רוצה על היונדאי אני קונה. ובאמת הם נתנו לי, ואז אמרתי, רגע אולי כן, אולי לא. שרון ישבה מולי ואמרה לי, פיצקי, קונים את האוטו הזה, זאת המתנה שלי אלייך. אבל בתנאי אחד... לא רוצה לשמוע על שום מכירה ושום רכב בשלוש שנים הבאות.

אחרי שבועיים בערך קיבלנו ג'וק שחורה חדשה. אחת התמונות שאני הכי אוהב - באותו יום ליד הבית, "ג'וקה" חדשה ומבריקה ושרון נשענת עליה. שרון עוד הספיקה לנהוג על ג'וקה כמה פעמים ואהבה לשמוע בדרך דיסק שהכנתי לה עם שירים שהיא ביקשה, שירים שמעודדים אותה. קראנו לדיסק "אוסף יהיה בסדר". לצערי, פיצקי'לה, את לא איתי אבל האוסף נשאר וכל שיר שם, כמה שבעבר היה שיר מעודד הפך כיום לשיר געגוע. מידי פעם, כשאני חושב עלייך או מדבר אליך, פתאום מתנגן אחד השירים האלו ברדיו, או בטלפון שלי.... ואז אני יודע בוודאות שאת שומעת אותי.

יפה שלי, כמו כל שנה, קשה לי לדבר אל אבן, שמך לא חקוק רק על אבן אלא עמוק עמוק בתוך הלב שלי, אוהב אותך לנצח, מורן.